

A behúzott, meg-megremegő vállával,
Öklével a szájában, a sírását visszafojtva?

Férjem ezzel adózott művészetemnek.

Billy Collins

ASZTALI BESZÉLGETÉS

Valamivel azután, hogy leültünk ebédelni
egy hosszú asztalhoz egy chicagói étteremben,
és beletemetkeztünk a súlyos étlapokba,
egyikünk – egy szakállas, színes nyakkendős férfi –
azt kérdezte, hogy felmerült-e már valamelyikünkben,
hogy Zénón apóriáit Szent Sebestyén mártíriumára alkalmazzuk.

A két személy közötti különbség
sokkal frappánsabb volt,
mint a cornwalli tyúk és a mandulás pizstráng közti –
addig e kettő közt vacilláltam –, úgyhogy felnéztem, és becsuktam
az étlapomat.

Ha – folytatta a nyakkendős –
egy tárgy, amely átszeli a levegőt,
sosem éri el a célját,
mert előbb mindig kénytelen megtenni az éppen előtte álló út felét,

abból az következik, hogy Szent Sebestyén nem halhatott meg
nyilak okozta sebek következtében.
Nem, a halál oka az a rettegés volt,
amit a nyilak véget sosem érő közeledése váltott ki belőle.
Szent Sebestyén, Zénón szerint, szívrohamban halhatott meg.

Azt hiszem, a pizstrángot választom – mondtam a pincérnek,
mert épp rajtam volt a sor,
de ez alatt az elegáns ebéd alatt végig
a nyilakon járt az eszem, amelyek örökösen közelednek

Szent Sebestyén sápadt, remegő húsához:
a nyílveszők flottája folyamatosan megfelel a kis távolságokat,
amelyek az oszlophoz kötözött testig tartanak,
még azután is, hogy az íjászok összepakoltak, és hazamentek.

Aztán a golyóra gondoltam, amely sosem éri el
William Borroughs feleségét, akinek a fején egy alma inog,
a ráöntött sav sose jut el annak a lánynak az arcáig,
és az Oldsmobil sose löki a kutyámat az árokba.

Zénón elmélete ott lebegett az asztal fölött,
mint holmi gondolatléggömbök a Krisztus előtti ötödik századból,
de a villa mégiscsak elérte a számat,
falatokban szállítva a spárgát és a rántott halat,

és miután társalogtunk, ettünk, és emelgettük a poharainkat,
kiléptünk az étteremből, és jó éjszakát kívántunk egymásnak az utcán,
aztán pedig, a magunk külön útjain, elsétáltunk a világba, ahol a dolgok
megérkeznek,

ahol az emberek eljutnak oda, ahova elindultak –
ahol a vonat a gőz felhőiben beér az állomásra,
ahol a vadlibák nagy loccsanással leszállnak a tó felszínére,
és ahol az, akit szeretsz, átszalad a szobán, és a karodba ugrik –

és igen, ahol hegyes nyilak döfnek át egy testet,
összevérezve a szent lágyékát és csupasz lábfejét,
az európai vallásos festészetnek ezt a népszerű témáját.
Volt egy életrajzíró, aki tolltűkés sündisznóhoz hasonlította.

Kőríz Imre fordításai

Kőríz Imre

„LÁGY, BARNA LEKVÁR DISZNÓHÚSBÓL”

Gondolat nélkül nincs költészet, különösen, ha gondolatnak vesszük a képzelet és a tapasztalat megnyilvánulásait, vagy odaszámítjuk az olvasók gondolatait is. A fenti versekben a megszokottnál jobban érzékelhető az egyébként többnyire mindenféle poétikai és verstani eszköz révén, közvetettebben megnyilvánuló gondolat: épp ez az, ami, túl a fogalmi közlendőkön, valamiféle sajátos mintázattal ruházza fel őket. De inkább szerkezetet kellene mondani, vagy ha maradunk a mintánál, akkor az anyag mintázataról van szó, mint mondjuk a tweedszövetek esetében, nem pedig valamiféle textilnyomásról. Más szóval olyanok ezek a versek, mint a Pompidou-központ, a külső szemlélő számára láthatóvá tett közművezetékek csőrendszerével. Vagy olyanok, mint a rillette, amely úgy készül, hogy a zsírban párolt hús szálkáira szedve ismét a tűzre kerül, és folyamatosan kevergetve lassan teszik hozzá a pecsenyelevet, majd a zsiradékot,